

El creixement de l'oferta en canals de televisió comença a exercir efectes en tot de vides privades. Com ara la meua. Tinc una curiositat que no descansa, que potser és d'aquella mena que per tal de treure-li gruix en diem tafaneria.

El cas és que darrerament dedico unes quantes estones de lleure a localitzar les noves emissores de TV. En una primera etapa, vaig passar pel neguit d'advertir que l'antena col·lectiva de l'edifici que habito no captava els senyals acabats d'estrenar. I, en canvi, les modestes antenes telescòpiques d'aquest *segon aparell* que ha anat entrant a cada casa em permetien una recepció completa i satisfactòria.

Després vingué la mirada fixa, quieta, dels patrons en pantalla, la rodona de colors i de ratlles horitzontals i verticals, amb escala de grisos. Tot seguit s'inicià la fase dels programes de prova, amb mostres variades dels espais que se'ns oferiran i la promesa d'un munt de pel·lícules que no sé pas com m'ho faré per no perdre'n cap de les bones. Per ara, amb el comandament a distància a les mans, espigolant d'ací d'allà, m'he submergit en un món de pampallugues que a còpia de mantenir-me els ulls esbatanats potser em canviaran la fesomia. Alguns dels meus familiars més pròxims ja m'han expressat la seva preocupació en aquest sentit.

Però el mal s'escampa. Una persona molt estimada ha estat

el davantal de pere calders

Entre el present i el futur

afavorida —així ho desitjo— amb una mena de miracle tècnic: rep els senyals d'una antena parabòlica propera, que no li pertany en propietat, i pot seguir les emissions de canals europeus i americans. Un ventall d'opcions que afegit a les possibilitats locals podria baldar qualsevol, però que per sort seva, la persona estimada a la qual em refereixo té prou sentit de la ponderació per no deixar-s'hi arrossegar. El que passa és que no tothom pot dir el mateix.

Obervo que la plaga augmenta. El dret de tria, del qual som tan gelosos, farà que ben aviat sigui convenient un televisor per a cada membre del clan, amb habitacions separades o, si no hi ha casa per a tant moble, amb auriculars que permetin l'aïllament necessari. I això que només som al principi de l'orgia electromagnètica. En un article publicat fa poc, Isaac Asimov anuncia l'adveniment de la televisió interactiva, que permetrà als telespectadors d'elegir, per exemple, el rumb que pot prendre una història. A partir d'aquí, la imaginació es desborda: ¿podrem, posem per cas, canviar el desenllaç d'un succés, a gust de cadascú? ¿O el sentit d'un discurs, el contingut d'una llei, el resultat d'un partit de futbol, la meteorologia

anunciada? En resum, la possibilitat de fer-nos un destí a la mida, ni que sigui a base d'engany, perquè hi ha il·lustres pensadors que remarquen que, al capdavant, tot és un miratge, tot ho passem pel garbell d'uns desigs que pugnen constantment amb la realitat. Isaac Asimov, en l'article que esmento, diu que un nova aurora de creativitat pot envoltar el món en el transcurs dels anys noranta. Tant de bo que no hi prenguem mal, perquè la cosa és arriscada. Ens anuncien —de procedències diverses— una aliança entre el telèfon, el televisor i l'ordinador, amb un poder enorme d'enllestir feina i distraccions. Ho sabrem tot sense morure'ns de casa, podrem escollir i comprar des de casa i comunicar-nos de casa estant amb el món sencer... I treballar a casa sense haver d'anar a la fàbrica, al despatx, a la botiga o a l'oficina. Això darrer fa una certa basarda, però els entesos ens diuen que com que la gent tendeix cada vegada més a concentrar-se a les ciutats, i aquestes tenen uns carrers cada cop més incòmodes i perillosos, els ciutadans tindran les llars com a recers i s'hi sentiran protegits i degudament connectats amb tots els seus centres d'interès. Hem de pregar perquè els augurs no s'equivoquin. Si l'erraven, la planxa seria de les grosses.

Pere Calders